

RECULL PREMIS LITERARIS SANT JORDI 2026

**XVIII PREMI NARRATIVA CURTA
MODEST SALSE**

**XVII PREMI POESIA
MODEST SALSE**

Hostalric, 23 d'abril de 2026

índex

RECULL PREMIS LITERARIS SANT JORDI 2026

XVIII PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE

El destí del fons marí

Guillem Vilà García (categoria infantil A1)

La òliba màgica

Sirin El Hayani Abriouel (categoria infantil A1 -accèssit-)

En vivibob a l'espai exterior

Alexia Da Cruz Olmo Costa (categoria infantil A2)

La crida de Mart

Marçal Canaleta Basi (categoria juvenil B1)

El concurs del meu poble

Jan Canaleta Basi (categoria juvenil B2)

La dona que em va ensenyar a estimar les coses petites

Maria Rabassa Martinez (categoria juvenil B3)

De quan era caçador

Joan Ferran Serra (categoria adult C)

XVII PREMI POESIA MODEST SALSE

El cavaller

Théo Baurith Codina (categoria infantil A2)

Silenci després de tu

Roger Parcet Anguita (categoria juvenil B1)

L'esclau de la teva ombra

Lucía Infante Guzman (categoria juvenil B2)

El mirall de somriures

Noa Freixas Rojas (categoria juvenil B3)

Que escolti qui hagi d'escoltar

Mateo Campiglia Lucas (categoria adult C)

RECULL
PREMIS
LITERARIS

SANT
JORDI
2026

XVIII PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE (CATEGORIA INFANTIL A1)

El destí del fons marí *Guillem Vilà Garcia*

Era una tarda de febrer, estava observant el mar, sense pensar en res, fins que va arribar un corb marí i, amb calma, se'm va ocórrer la idea per escriure aquesta trama.

Estava assentat a la sorra berenant, mirant el cel i les gavines volant i dient als meus pares i germà: us imagineu que ara en vingui una i m'agafi l'entrepà? Quan de seguida, apareix un corb marí, pesca un peix i aprofita per menjar. No podia ser! Després de passar-me el matí repassant medi, el tema dels animals i la cadena tròfica, justament veig en directe el que havia estat estudiant. De cop, em vaig plantejar moltes coses. Jo patint per si la gavina m'agafava el berenar i el peix, que nedava sense cap preocupació, va desaparèixer per sempre en un tres i no res. Què incert que és el destí.

No era la primera vegada que el mar em sorprenia. Recordo escalar les roques i trobar-me musclos enganxats; passejar per la platja dies després d'una tempesta i trobar-me closques de petxines; jugar a fer castells de sorra amb el meu germà i trobar-me meduses quan volia omplir la galleda d'aigua; llençar un branquilló al mar i les onades tornar-me'l amb la seva força; llençar pedres i veure com el mar se les engolia i al cap d'una estona veure com els peixets saltaven i jo pensant que eren les pedres que havia tirat per jugar.

Sempre he pensat que el mar és com la panxa de la mare; un lloc on es respira calma, tranquil·litat, pau, moviment, amor, tendresa, neguit, por, i que gràcies a l'aigua que l'envolta neix una nova vida i així infinitament.

Tanco els ulls i recordo aquell dia on tot era fosc i feia fred, no coneixia a ningú i no sabia on era. Només veia petites llumetes que m'il·luminaven un camí. De cop, aquestes llumetes van rodejar-me i em van arrossegat a un lloc preciós. Aquelles llumetes eren petits peixets que em van venir a rebre per ensenyar-me un indret únic i sorprenent, que només ells coneixien. Jo em sentia estrany i diferent. No hi havia ningú com jo, ningú parlava com jo, ningú menjava el mateix que menjava jo. Em sentia molt sol i trist. Així doncs, vaig pensar que si canviava els meus costums em sentiria més acollit i podria ser com ells. Vaig intentar fer coses que mai havia fet, però encara em sentia més aïllat, així que vaig decidir amagar-me dins d'un forat que havia trobat. De sobte, vaig sentir una veueta que em parlava, no sé d'on venia fins que vaig sortir disparat del forat on m'havia amagat i vaig veure que era un cargol de mar. El cargol em va expulsar de dins seu i em va dir que deixés d'amagar-me, que no em volia veure trist. Jo li vaig explicar que estava trist

perquè ningú era com jo i em sentia sol. Em va agafar i em va acompanyar fins on hi havien tots els altres peixets i allà em va fer repetir el que li havia explicat a ell. Aleshores, tots els peixets em van confessar que ells també s'havien sentit com jo quan van arribar, fins que es van anar coneixent i aprenent els uns dels altres, però sense deixar mai de ser ells. Gràcies al cargol de mar, em vaig sentir acollit i estimat per totes les llumetes que m'havia trobat quan vaig arribar.

A partir d'aquell moment, em vaig afegir a la festa i no vam parar de nedar, saltar i descobrir el fons marí plegats. Tots junts vam emprendre un viatge i vam arribar al destí. Era una cova amb tot tipus d'animals marins: cavallets de mar, eriçons, crancs, estrelles, anemones, corals i molts i molts peixos. Era com un collage ple de colors, imatges diferents i ple de vida.

L'endemà, quan em vaig despertar, el primer que vaig pensar va ser: com m'agradaria poder ser un dofí, una estrella de mar, una esponja, un pop o una alga i poder veure el fons marí. I si pogués ser un tritó? Ser jo mateix i quan toqués aigua transformar-me en peix. Crec que això seria fantàstic!

De moment, puc caminar i també nedar; passejar, observar i esquivar; cantar, saltar i ballar, però no em puc transformar. Només em queda tancar els ulls, escoltar les onades i seguir deixant petjades.

XVIII PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE
(CATEGORIA INFANTIL A1 -ACCÈSSIT-)

La òliba màgica

Sirin El Hayani Abriouel

LA ÒLIBA MÀGICA

Un dia els nens i nenes de tercer van anar al bosc. Quan van arribar una nena va trobar un tronc pintat, li va preguntar a la tutora: "què és això?" va dir la nena. La tutora li va respondre: "és una cara d'una òliba!" va exclamar la tutora. Després el tronc va començar a tremolar i enlairar-se. Li van començar a sortir ales, el cos i les potes. Es va convertir en una òliba! Va començar a volar travessant el riu. Els nens i nenes en veure-ho van construir una barca rapidament per poder perseguir a la òliba. Al arribar a l'altra punta del riu van trobar un paper que deia "Seguiu a la òliba i resolgueu les pistes que us indicarà". Al llegir la primera pista els nens van quedar

bocabadats. Van anar corrents perseguint la
eliba i aquesta es va aturar. Van veure que
al terra hi havia una ampolla de vidre que
dintre hi havia un paper. La van agafar
i al obrir-la van llegir que deia "busquen
una fulla amb nerviació molt marcada i hi
troben la paraula amagada". Van començar a
buscar i a buscar i la van trobar.
Deia "obra Gaudí famosa". Tots van dir a l'hora:
"La Sagrada Família". La eliba es va fer
molt gran i tots van pujar per la seva esquena i van
volar fins allà. A la porta de la basílica van
llegir "A la torre del mig hi trobareu la pista i
l'objecte". L'eliba va començar a pujar, a pujar
i a pujar per les escales. Els nens la van perseguir
i van trobar a dalt unes ales d'elles esperant-les junt
amb una nota que deia "Aneu a la muntanya de
Menjuic i hi trobareu una pista". Tethom va

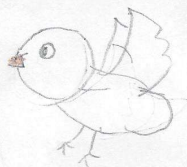
agafar les ales i deltes i van començar a volar.
Des de l'aire van llegir en gran "Busquen el punt
vermell i allà hi excaven".

Van aterrir i van començar a buscar el punt.
A l trobar-la van excavar molt fins que van
començar un brillantor.

Després d'una estona van trobar un... TRESOR!

Al agafar-la, a sota hi havia la clau. El van
obrir i a dins van trobar... MONEDES DE

XOCOLATA! Van ser justos per tots. Van fer una
festa mentre es disfrutaven del paissatge i van
ser feliços i van menjar anissos.

RECULL
PREMIS
LITERARIS

SANT
JORDI
2026

XVIII PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE (CATEGORIA INFANTIL A2)

En vivibob a l'espai exterior *Alexia Da Cruz Olmo Costa*

En Vivibob és un robot de tripletecnologia. Et fa el menjar, el llit i també pot construir una piscina en menys d'un mes.

En Vivibob, o dit també com Vivi fa algunes missions amb la NASA perquè com és un robot pot respirar a l'exterior del planeta. En una missió va haver d'anar a Saturn un planeta inhabitable i mortal pels humans. Així doncs, la programació del dia va quedar conclosa, aniria allà el dia 29 de setembre i estaria dos mesos. El dia va arribar, l'hora també i la missió de fer de Saturn un lloc "habitable" millorar la seva carrera com explorador.

Quan va arribar a Saturn es va trobar que era el planeta més desert que s'havia trobat.

Va començar a passejar-s'hi:

-Hola?- preguntava a l'aire amb veu robòtica.

Ni un sol mosquit va respondre, ni un soroll, ni un cràter, res.

Va seguir passejant-se mentre programava com faria de Saturn un lloc "habitable". Caminava, caminava i només donava voltes.

- Per l'amor de Robo Òptic!- deia mentre escoltava el seu eco.

- Mai havia vist un planeta tan, bob, desert- cridava cada vegada més.

-Ep! No cridis noi- Es va sentir de lluny. Un robot d'avançada "edat", és a dir que ja no fabricava, vivia a Saturn;

- Què fa vostè aquí?- Preguntava en Vivi- vostè també va perdre la missió?- Preguntava realment curios el robot jove.

-Sí, jove, llastimosament, sí- va respondre l'ancià amb veu melancòlica.

- Vostè senyor em voldria ajudar?- va dir en Vivibob amb to amable.

- Gràcies, noi, per donar-me una altra oportunitat. Sí que t'ajudaré.

Tots dos robots van fer una cúpula on l'oxigen era el mateix que el de la terra.

En Vivi va tornar per avisar i alguns humans van anar a viure a Saturn.

RECULL
PREMIS
LITERARIS

SANT
JORDI
2026

XVIII PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE (CATEGORIA JUVENIL B1)

La crida de Mart *Marçal Canaleta Basi*

Fa uns anys en els Estats Units, la Nasa volia planejar anar a mart, però tenien por, covardia, pànic, por de fracassar com l'última vegada en el 1986. En aquella època els coets no eren tan segurs com els d'ara, el coet va fallar, va quedar destrossat al xocar a l'impacte contra el terra en el qual el coet va explotar. Tota la tripulació malauradament van perdre la vida i no volien que tornés a ocórrer aquesta barbaritat mai més.

Feien proves contínuament sense parar per poder aconseguir anar a Mart, fins que un bon dia un senyor que es deia Logan Sullivan va arribar al Centre Especial de Kennedy amb molta experiència de haver estat a altres llocs especials amb ganes de l'impensable. Deia que amb els seus consells podrien arribar a Mart i fins hi tot a Venus!! Ningú s'ho creia... però un noi jove el va creure i li va preguntar si ho podia demostrar ara davant de tots. El noi va acceptar i va dir que fa uns anys un dels vostres coets va fallar i que la gent que estava en l'avió van perdre la vida.

Es van quedar impressionats ja que ells no els hi havien dit a ningú! Al final d'una llarga xarxa amb el cap de la Nasa, Jared Isaacman van decidir contractar-lo una temporada a veure com ho feia, i si fos veritat tot el que deia de intentar anar a Mart.

Van estar hores i hores treballant amb el coet per poder-hi anar, i al final el van enllestir, i deien que el dia següent ja podrien fer les proves d'engegar-lo a veure com anava.

De nit quan ja tothom havia anat a casa menys els guàrdies un d'ells va veure que el Logan se'n anava a radera de la font d'energia del coet, va sospitar, però no li va dir res pensant que només anava a mirar.

Al dia següent quan el guàrdia va arribar a la feina ha les 8:00 del matí, el cap el va anar a buscar i li va dir que algú els hi havia desconnectat el cable que feia que funcionés el coet i no funcionava. Quan ho va sentir s'ho va estar rumiant fins que hi va caure. Ahir al vespre va veure en Logan anar-hi, però no li va dir res pensant que estava treballant el cas i se'n va anar a casa.

En Logan va arribar i va veure que no hi havia ningú. Al veure que estava sol va seguir amb el seu pla de acabar amb la Nasa i que només quedés la seva companyia espacial. De sobte tot el personal, guàrdies, caps van sortir de darrere la porta i van pillar el seu pla terrorista. En Logan va intentar córrer cap a l'altre costat però no hi havia sortida i el van pillar.

El van interrogar dient-li: d'on era? Per a qui treballava? i perquè estava aquí?... Però no contestava a res de res, i el van condemnar a presó de per vida per el que havia fet del saboteig d'anar a Mart.

Tots estaven decepcionats, ja no volien fer res però el cap va dir "Les dificultats només ens fan més forts vosaltres podeu més!!" Els va commoure a tots amb només dir això, es van posar en marxa i van seguir treballant sense el Logan.

3 setmanes després...

“Ara si ho tenim tot! Ja està tot preparat per demà intentar anar a el planeta Mart”, va dir el cap, demà despaguem!!

Va arribar el dia de el llançament i tothom estava nerviós perquè no passi com aquell cop. Els astronautes ja estaven preparats pel llançament. Quedaven 10 segons i els astronautes sentien com el cor els bategava mentre es preparaven. 5 segons, 4, 3, 2, 1... Brrrrrooom! El coet va despagar mentre tothom s’ho mirava des de baix somrient i aplaudint perquè en 30s no es va estavellar contra la Terra una altre vegada. El coet anava desapareixent entre els núvols. La Terra s’encongia sota seu, tan bonica com una bola de vidre brillant. “Ho hem aconseguit,” van dir un astronauta, somrient mentre el coet se’n anava volant. Tota la gent de baix casi plorava d’alegria pel que havia passat.

Van passar 4 mesos sense saber res d’ells perquè s’havia anat la connexió i tothom ja estava desesperat per la seva seguretat.

En Centre Especial de Kennedy va sonar una alarma provinent de la sala de control d’allí. Eren ells que ja estaven a punt d’aterrar del coet espacial!! Tothom es va començar a alegrar la connexió va tornar just quan anaven a aterrar a mart!

Es van preparar i ho van aconseguir, ja havien arribat a mart sans i estalvis!!

Feia molta calor, perquè estaven més aprop del Sol que es van tenir que posar un uniforme especial per l’oxigen i un altre per a la calor! Van sortir a fora i Mart, vist des de fora, era un planeta de color vermell ataronjat, amb zones més clares i més fosques segons el lloc. Sembla una rodona rocosa i seca, sense oceans i solitària, amb alguns cràters i muntanyes. “Era super bonic” deia un dels tripulants de la nau. El cap els hi va dir que tenien que fer algunes fotos de com era per saber com era, com no hi havien anat mai...

Els astronautes veien que només sortir de la nau hi havia més pressió atmosfèrica que a la lluna, els hi semblava una miqueta estrany i ho van apuntar en una agenda que tenien per si de cas, però se’ls hi van desintegrar a l’instant. I van seguir caminant, no tant lluny del coet que sinó es perdrien, i no podrien tornar mai més a la terra. Seguien caminant, ara direcció a un cràter que semblava un volcà, i el van pujar, al mirar a dintre van veure una criatura estranya que estava menjant-se a una tipus de planta rara, els de la Terra ha estaven veient tot amb els seus propis ulls, i també fent-li fotos.

Hi seguien i seguien fent-li fotos desde radera d’un mur de pedra perquè no els vegin, quan un d’ells se li va ocórrer la majestuosa idea de fer-li una foto de més aprop del monstre desconegut, al anar-hi va lliscar, i va caure rodant cap a ell, el monstre el va sentir i es va girar, va anar corrents a davant d’ell. Es van mirar, va treure les seves urpes, i d’un garpàs el va exterminar. Tots darrera amagats perquè el monstre no els vegi i no es mengi a ells. El monstre va sentir algunes veus a radera de una paret de pedra amb forats i els astronautes van anar corrents a la nau amb silenci.

El monstre més intel·ligent els va veure i va anar un per un a desvivar-los a tots,3,2,1... Però un d’ells corrent va caure en un mini cràter i veia com els altres estaven en el terra estirats amb sang pel voltant. El monstre hi va passar pel costat, va olorar algu però no li va importar i va seguir menjant-se la criatura d’abans.

El tripulant que havia caigut dins del petit cràter gairebé no s’atrevia ni a respirar. Sentia que si sortia el monstre se’l menjaria. El monstre s’havia allunyat lentament, movent les seves urpes enormes sobre la sorra vermella de Mart.

Quan ja no sentia cap soroll, va activar molt suaument el comunicador.

—Aquí... aquí l’astronauta Daniel... sóc l’únic supervivent...

Des de la Terra, en el Centre Espacial, ningú respirava. El cap, Jared Isaacman, es va apropar al micròfon i va dir:

—Daniel, mantén la calma. Torna a la nau immediatament.

Daniel va sortir del cràter amb molta cura. El paisatge era silenciós, massa silenciós. Va veure la nau a uns 200 metres. Però quan ja era a mig camí, el terra va començar a moure's. No era només un monstre que s'acostava, eren desenes i desenes d'ells. De sota la sorra vermella començaven a sortir més, més i més criatures iguals que la d'abans que va devorar als astronautes. Mart no estava deshabitat. Mart estava ple. Ple de monstres.

Daniel es va quedar paralitzat mirant com les criatures com sortien de sota la sorra vermella de Mart. Eren masses. Les seves urpes gegants brillaven sota la llum del Sol i els seus ulls foscos miraven al voltant com si estiguessin buscant alguna cosa. Des de la Terra, a la sala de control, tothom estava en silenci absolut.

Daniel, has d'arribar a la nau ara mateix, va dir el cap amb una urgència que tots no havien vist mai amb molta urgència. En Daniel va començar a córrer tan ràpid com podia amb el vestit espacial que li dificultava córrer. Cada passa que feia aixecava pols vermella darrere seu. Les criatures darrere...

Quan Daniel ja era a pocs metres de la nau, una de les criatures va sortir just davant seu. Era encara més gran que les altres semblava la més important. Va obrir la boca plena de dents afilades i l'astronauta ja pensava que era el seu final. Però no va perdre l'esperança i es va llançar cap al costat mentre que activa el propulsor d'emergència del seu vestit espacial. Va fer un salt llarg gràcies a la gravetat i va arribar fins a l'escala de la nau. Amb les mans tremoloses va pujar i va tancar la porta.

Ja era a dins, tota la sala de control a la Terra va esclatar d'alegria. Però l'alegria va durar poc. Perquè a la pantalla de les càmeres exteriors es veia alguna cosa terrible... Les criatures estaven envoltant la nau. En Daniel es va asseure davant dels controls. Si volia sortir d'allà, havia d'engegar el coet immediatament. Però hi havia un problema. Una de les urpes del monstre gegant havia trencat part del motor. Des de la Terra es van mirar entre ells amb cara de preocupació. Si en Daniel no podia enlairar-se... es quedaria atrapat a Mart o el devorarien...

I les criatures cada cop s'acostaven més. De sobte, Daniel va veure una cosa estranya a color blau al cim d'aquell cràter tan gran on els humans van trobar per primera vegada una bestia nova. Creia que hi ha alguna cosa més a Mart va dir... I llavors va entendre una cosa que ningú havia pensat mai.

Aquells monstres no eren els habitants de Mart... Eren els guardians. I algo o algú vivia realment en aquell planeta...

En Daniel mirava la llum blava que sortia del cràter. Les criatures seguien envoltant la nau, però no atacaven. Semblava que estiguessin esperant alguna cosa... Crec que aquestes criatures no volen destruir la nau, va dir en Daniel.

De sobte, el comunicador va començar a fer un soroll estrany. Krrrr krrrr, Da-Dani-Daniel em sents? En Daniel es va quedar congelat. Aquella veu li semblava familiar, però no era del Centre Espacial.

—Qui parla? —va preguntar.

—Sóc jo... Logan.

A la sala de control de la Terra, tothom es va quedar pàl·lid.

—Impossible... Logan és a la presó! —va dir en Daniel.

Però la veu va continuar. No enteneu res del que passa a Mart va dir en Logan tranquil·lament. Fa anys que sé que aquest planeta no està buit i us ho intentava ajudar. En Daniel va mirar per la finestra de la nau. Les criatures seguien movent-se lentament per la sorra vermella. Aquelles criatures no són monstres, va dir Logan. Són guardians. Protegeixen alguna cosa molt més important que jo ja sabia. Què protegeixen? Va preguntar Daniel.

Durant uns segons només es va sentir el soroll del comunicador.

Protegeixen la veritable civilització de Mart...

En aquell moment, la llum blava de la muntanya es va fer molt més intensa. La terra va començar a tremolar i una enorme estructura metàl·lica va començar a sortir de sota la sorra. Semblava una ciutat antiga, plena de torres brillants precioses. A la Terra, els científics no s'ho podien creure. Això... això és impossible... Va dir en Daniel.

En Logan va tornar a parlar.

—Jo ja ho sabia, ja t'ho he dit. Per això vaig intentar aturar la missió.

—Aturar-la? —va dir el cap de la missió—. Vas sabotejar la NASA!

—Per protegir la Terra.

Daniel va mirar les criatures. Ara estaven totes mirant cap a la ciutat que emergia.

En Daniel va dir Logan amb veu seriosa. Si aquesta ciutat s'activa del tot... els habitants de Mart descobriran que la Terra existeix!

Un silenci enorme va omplir la sala de control. I nosaltres no sabem si són amics...o si vindran a conquerir el nostre planeta. En aquell moment, una porta gegant de la ciutat alienígena es va obrir lentament. Una figura enorme va sortir caminant. I va mirar directament cap a la nau de Daniel. El comunicador va captar una transmissió desconeguda. Una veu profunda va sonar dins del casc de Daniel

Humans... per fi heu tornat...

Daniel va sentir que el cor li batejava molt fort. Tornat? va murmurar. Sí. Perquè la terra... Va ser una vegada colònia de Mart!!

En Daniel es va quedar immòbil davant de la figura alienígena mentre els guardians s'acostaven cada vegada més. Daniel mirava les pantalles amb les mans tremoloses, intentant entendre què estava passant.

—Què està passant? va preguntar amb la veu trencada.

L'alienígena va observar el terra vermell de Mart i va parlar amb una veu molt més greu que abans.

—Heu fet una cosa que no s'havia de fer... Heu despertat Mart.

En aquell moment el planeta sencer va començar a tremolar. La sorra vermella es movia com si alguna cosa enorme es despertés sota la superfície. Cràters sencers s'obrien i d'ells en sortien criatures iguals que les que havien atacat els astronautes. Però aquesta vegada no eren unes quantes. Eren centenars... després milers... i continuaven sortint. Les criatures caminaven per la sorra com un exèrcit silenciós. Els seus ulls foscos brillaven mentre envoltaven la nau de Daniel. A la Terra, al centre espacial, tots observaven les pantalles sense poder dir ni una paraula.

—Daniel, intenta enlairar-te ara mateix! —cridava el cap de la missió.

Daniel va activar els motors amb presses, però el panell de control només mostrava errors. El motor estava massa danyat.

No respon! —va dir desesperat—. El motor no funciona!

Les criatures ja començaven a pujar per la nau. Les seves urpes colpejaven el metall amb una força brutal que feia tremolar tota l'estructura. De sobte, una de les torres de la ciutat alienígena es va encendre amb una llum verda molt intensa. Un feix d'energia enorme va sortir cap al cel i va travessar l'espai. En Daniel va mirar la pantalla.

—Què és això?

L'alienígena va aixecar el cap rumb al cel. No era una senyal de defensa... era una senyal de crida va dir.

—De crida? —va repetir Daniel.

Sí. Aquesta ciutat estava programada fa milers d'anys per avisar tota la nostra espècie si algú trobava Mart. A la sala de control de la Terra es va fer un silenci absolut, ningú parlava, un silenci extraordinari.

—Què vols dir amb això? —va preguntar el cap de la missió.

L'alienígena va respondre amb veu greu.

—Vol dir que ara saben i sabem que la Terra existeix.

La nau de Daniel va rebre un cop enorme. Una de les criatures havia colpejat amb força una de les ales del coet. Les pantalles van començar a fallar i la comunicació es va omplir d'estàtica.

Ell sabia que ja no hi havia cap manera de sortir d'allà. Va mirar per la finestra per última vegada el paisatge vermell de Mart mentre les criatures destrossaven la nau.

—Ho sento... —va murmurar dirigint-se a la Terra.

La transmissió es va tallar de cop. A la Terra, a la sala de control, ningú parlava. Només miraven les pantalles negres amb el cor glaçat. Però el pitjor encara havia d'arribar.

Hores després...

Els telescopis de tot el món van detectar alguna cosa rara el cel. A milions de quilòmetres de distància, desenes de punts brillants apareixien a l'espai. No eren estrelles. Eren flotes senceres de naus que començaven a entrar al sistema solar.

No venien a explorar.

I aquesta vegada, no venien a explorar... venien a recuperar la Terra.

XVIII PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE
(CATEGORIA JUVENIL B2)

El concurs del meu poble
Jan Canaleta Basi

El barri del meu poble sempre ha estat molt tranquil. Els mateixos carrers, les mateixes botigues i les mateixes persones de cada dia. En el meu poble no hi passava res d'interessant.

Un matí de cada dia. Vaig decidir anar a passejar el gos que ja feia un bona estona que m'estava lladrant d'una manera com si volgués anar a fer una volta. Mentre passava per la plaça Major, el meu gos es va aturar per fer les seves necessitats. Quan va acabar vaig traure un paper de la meva butxaca per netejar. Al moment de aixecar-me em vaig adonar que hi havia un cartell enorme. Tothom es va quedar mirant-lo com si fos una broma.

El cartell era blau i tenia lletres blanques molt grans. Deia:

"EL CONCURS DEL POBLE — Premi: Un viatge sorpresa."

A sota hi havia una frase més petita:

"Només per als que s'atreveixin. Comença dissabte a les 18:00."

Ningú sabia qui l'havia posat. Ni l'ajuntament, ni els veïns, ni la dona de la botiga que sempre s'informa de tot. Però la notícia es va escampar ràpid. Tothom en parlava.

Jo no sabia si apuntar-m'hi. Un viatge? Podia ser a qualsevol lloc. Potser a una ciutat gran. Potser a la platja. O fins i tot fora del país.

El dissabte a la tarda vaig decidir anar a la plaça. No volia quedar-me amb el dubte.

Quan vaig arribar, hi havia unes quinze persones. Alguns eren del meu institut, altres adults del barri. Al mig de la plaça hi havia una taula amb sobres numerats.

Una dona que no havia vist mai va agafar un micròfon.

—Benvinguts al Concurs del Poble. Poseu-vos per fila que ara aniré apuntat el nom de cada un de vosaltres.

Quan va arribar el meu torn em va preguntar el meu nom per apuntar-se'l a un quadern que tenia ella amb molts noms d'altre gent que també s'havien apuntat.

Jo li vaig dir que em deia Rok Pedraforta. I ella se'l va apuntar immediatament. Quan va acabar el meu torn va dir que passes el següent.

Després de donar les dades personals, la dona, que ningú del poble havia vist mai, va explicar en què consistia el concurs.

—Superareu quatre proves. Només una persona guanyarà el viatge sorpresa.

Tothom es va mirar amb cara de nervis. Ens van donar el primer sobre. A dins hi havia una pista:

“El lloc on comença el dia de tothom.”

Vaig pensar uns segons. El forn! Tothom hi va a comprar pa al matí. Vaig sortir corrents cap allà. Altres també ho van pensar, però jo vaig arribar dels primers. El forner em va donar el segon sobre.

La segona prova era un enigma:

“No té portes ni finestres, però guarda històries.”

Vaig dubtar... fins que ho vaig entendre. La biblioteca! Vaig córrer fins allà. La bibliotecària em va somriure i em va donar una targeta que deia *Continua*.

Ja quedàvem pocs participants.

La tercera prova era més difícil. Haviem de trobar una paraula amagada en diferents punts del barri. Cada lloc tenia una lletra. Vaig passar pel parc, pel quiosc i pel camp de futbol. Quan vaig unir totes les lletres formaven la paraula: **“VALENTIA.”**

Vaig tornar a la plaça gairebé sense aire. Només quedàvem tres persones. La quarta i última prova no era de córrer. Era de parlar.

La dona del micròfon va dir:

—Expliqueu per què mereixeu guanyar aquest viatge.

Un noi va dir que volia marxar perquè estava cansat del barri. Una noia va dir que volia fer-se fotos en un lloc bonic. Quan em va tocar parlar, vaig dir:

—No vull marxar perquè estigui cansat del barri. Vull guanyar perquè avui he descobert que el meu barri és més especial del que pensava. M'agradaria viatjar per conèixer coses noves... i després tornar i explicar-les aquí.

Va haver-hi silenci. Uns segons després, la dona va somriure.

—I el guanyador és...

Rok Pedraforta.

No m'ho podia creure. La gent va aplaudir. Em van donar un sobre gran amb el premi: Un viatge de 5 dies a New York City amb tot pagat.

Aquell dia vaig entendre una cosa. El premi no era només el viatge. Era haver viscut una aventura al meu propi barri, amb gent que sempre havia vist però mai havia conegut de veritat.

I mentre tothom tornava cap a casa comentant el concurs, jo ja pensava en la maleta que faria.

Per primera vegada, el meu poble no semblava petit.

Semblava el començament de tot.

**RECUILL
PREMIS
LITERARIS**

**SANT
JORDI
2026**

XVIII PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE
(CATEGORIA JUVENIL B3)

**La dona que em va ensenyar a estimar les
coses petites**

Maria Rabassa Martinez

Avui he arribat a casa més cansada del normal. He deixat les claus damunt la taula i he començat a treure les coses que he comprat del supermercat per a endreçar-les. La fruita al primer calaix, la verdura al segon, la llet a l'armari de l'esquerra, i el sabó sota la pica... Tot formava part de la rutina. He buidat una de les bosses i sense pensar-hi, l'he començat a plegar per guardar-la al calaix. Ho faig sempre igual: quatre doblecs a l'esquerra, triangles fins a dalt i les nanses guardades entre els plecs. Ho podria fer amb els ulls tancats.

Però en el moment exacte en què la bossa ja tenia forma de triangle m'he quedat quieta, com si hagués topat amb alguna cosa a dins meu. Una sensació estranya m'ha recorregut el cos. He respirat a poc a poc amb la bossa encara a les mans i llavors m'he adonat que aquella sensació no era només una sensació. Realment era una porta cap a un temps que feia molt que no visitava. He tancat els ulls un moment i com si hagués encès un llum en una habitació fosca, una imatge antiga ha començat a fer-se més clara. Primer una ombra, després una veu llunyana i de sobte, un nom: la Dorita. La sensació m'ha envaït el pit amb tanta intensitat que he hagut de deixar la bossa sobre el marbre. Era ella. Aquell triangle de plàstic era sense que ho jo sabés, el fil que encara em lligava a ella.

Quan era petita, la Dorita formava part del meu dia a dia. Venia de Colòmbia, tenia una accent marcat i unes mans fortes però cuidadoses. El meu pare treballava fins tard, i ella li feia un cop de mà. A les quatre i mitja en punt m'esperava a la porta de l'escola, a vegades amb un somriure cansat, però sempre amb la mateixa paciència. Agafava la meva motxilla, em preguntava com havia anat el dia i caminàvem juntes fins al cotxe. Després anàvem a la parada d'autobús on arribava el meu germà. Encara recordo el moment en què el meu germà baixava i la Dorita el rebia com si fes dies que no el veia.

Després anàvem a la fruiteria. A mi sempre em deixava seure dins del carretó, probablement perquè sabia que així estaria tranquil·la o perquè li feia gràcia veure'm allà mig adormida. Recordo veure-ho tot des d'allà baix: les pomes, les maduixes, les persones que passaven. Recordo la seva mà acariciant-me el cap quan notava que m'estava quedant adormida. També recordo com més d'una vegada va portar-me al cotxe a coll pel simple fet de no voler despertar-me.

Però el que més recordo, el que més s'ha quedat gravat a la meva memòria era aquell moment de la tarda,

en què ja érem a casa. Ens asseiem a la tauleta petita del menjador i mentre ella ordenava les coses, m'anava donant bosses de plàstic perquè les doblés amb ella. Era com un ritual. M'ensenyava a fer triangles perfectes i jo intentava copiar els seus moviments, però els seus eren molt més precisos.

Si em sortia malament, ella reia i m'ho desfeia perquè ho tornés a intentar. Si em sortia bé, ho celebrava com si hagués aconseguit alguna cosa important. Em feia sentir gran. Em feia sentir capaç.

Malgrat això, la vida no va ser justa amb ella. Quan jo tenia uns deu anys la Dorita es va posar malalta. No entenia gaire bé què passava, només notava que venia menys, que estava més cansada, que el seu somriure li pesava a la cara. Fins que un dia el meu pare em va asseure i em va dir que havia estat uns mesos malalta, i que finalment havia mort. Recordo exactament la cadira on era asseguda, el silenci que va seguir, la sensació de buit que va recórrer el meu cos. Va ser el primer contacte amb la mort que vaig tenir a la meua vida. Vaig plorar dies i dies perquè per a mi no era només la dona que em cuidava, sinó que era calor, era rutina, era confiança, era com una mare o com una àvia per a mi.

I avui, tants anys després només de plegar una bossa en triangle, ella ha tornat. Per un instant breu però claríssim he tornat a la fruiteria, al carretó, a la taula, a la cadira on em va arribar la trista notícia. He tornat a aquella vida on tot era més simple i on ella encara hi era.

Ara ja no m'assec dins el carretó quan vaig al supermercat, ni vaig a la fruiteria, ni visc a la mateixa casa. Tot ha canviat.

És curiós com les coses més petites poden contenir una vida sencera. Cada vegada que doblego una bossa sense voler la Dorita torna una mica en mi. I potser aquest és el seu últim regal, que en els gestos més senzills com doblegar una bossa quan torno del supermercat, aquells gestos que ningú valora, ella continuï vivint dins meu, i no puc estar més agraïda d'això.

RECU
PREMI
LITERARIS

SANT
JORDI
2026

XVIII PREMI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE
(CATEGORIA ADULT C)

De quan era caçador
Joan Ferran Serra

Mai hem tingut abundància de caça. Conills sí, tants com en vulguis, i bandades de tords escanyolits, secs com un clau, que arriben ganuts a l'hivern. Un exèrcit insolent, desvergonyat, disposat a espoliar-nos les olives, tot just pigallades, burelles, alguna anticipadament morada. Han passat molts hiverns des d'aquell malaurat dia, que recordo com si fos ahir, que em va fer avorrir per sempre les armes. En fujo, els hi he agafat ressentiment, tant que m'havien fet gaudir! Mai vaig entendre els rics propietaris, com l'amo, que cremaven cartutxos en va, escopetejant els malaguanyats plats de ceràmica, que sortien llençats com coets, l'un darrere l'altre, d'aquella estrofolària llançadora, i de vegades en acotaments privats mataven de manera indiscriminada un munt de bèsties indefenses, quan nosaltres, els masovers, només esperàvem ansiosos el diumenge per desenfundar l'arma, i amb un trist conill ens conformàvem. L'escopeta m'era un estri més, com l'arada aixoplugada sota el magraner, l'olla de ferro amb la perolada, que no parava de bullir, sobre els tres peus emmascarats de la xemeneia, o el tamboret escrostonat de fems, que en un racó de la quadra, jeia esperant la munyida, tot ajudava a omplir el plat, i a diferència de les feixugues tasques diàries, d'aquesta en gaudia, i a més, sense haver de vinclar l'esquena.

Segur que fou l'avi, qui em despertà el cuquet. Aquells hiverns llargs, inclements, vora al foc, contant-me mil històries de joventut, mentre girava el tord a les graelles, coent lent, amb poca brasa, i amb cansalada fosa que gotejava poc a poc, que anava enllardant la molla aspra de l'ocell per amorosir-lo. Jo, assegut a la seva falda, embadalit per la caliuada ardent d'aquells enormes tions i pel gavadal d'anècdotes, que desgranava amb passió i em transportaven a temps i llocs imaginaris: d'aquell dia que buscant bolets pels boscos de Vallclara, una tempesta sobtada, el va fer refugiar a la cova d'en Serrallonga, la mateixa on segles abans havia morat el bandoler, o de quan el seu cunyat d'Arbúcies, li havia explicat que quan el gruix de neu persistia ferm, dies i dies, al Montseny, algun llop famolenc s'acostava al poble, i l'havien vist rondant per la plaça. I tenia els seus raonaments més o menys verídics: "De perdis cada vegada se'n veuen menys. Les modernes màquines de segar entren als camps i esgarrien les niades. A la meua època que se segava a mà, trobàvem moltes llocades de minúsculs pollets jaspats, piulant escampadissos, que s'amagaven sota els feixos segats, mentre un tros enllà, no gaire lluny, però sense deixar-se pescar, la vella, esbufegant damunt les garbes apilades, amb el pit vermellós estufat, cacabejava volent ajuntar la llocada".

El dia que vaig complir vuit anys, m'ensenyà a parar ballestes. En tenia un bon feix, totes comprades al molí, no com alguns que les rampinyaven. "És una feina que has de fer, millor, en solitari, màxim amb un amic de molta confiança, com menys coneixedors de la parada millor. Si en trobes de plantades, aprèn a respectar-les sempre, però pensa que hi ha desaprensius, que si coneixen la teva, te la poden repassar, i no et pensis pas que es conformen només amb els moixons, de vegades s'emporten les trampes i tot"-m'aconsellava.

Les col·locàvem molt aviat, quan sortia el sol, que l'avi sempre deia que els ocells es despertaven amb ganes de picar. Amb el cavic, esterrejàvem per esmicolar la terra, que molt dies encara no s'havia desglaçat a

aquella hora, i deixàvem un cercle ben fi, sense cap terrosa, inclinat cap als arbres perquè els pobres ocells veiessin bé l'esquer. Les gramaroles, amb aquell taronja nacrat, eren les nostres preferides, i les criàvem a casa amb farinada, per tenir-les sempre a punt. La seva cutícula endurida aguantava la pressió de la pinça, i es mantenia viva, movedissa, recaragolant-se, cridant l'atenció, no com el cuc del blat de moro, blanquinós i tan flonjo que es xafava i moria tant punt pinçar-lo. I era més difícil d'aconseguir, l'aplegàvem fàcilment a l'hora d'esbossar caps, però si no, calia cercar-lo a les garberes de pallassa, obrint les canoques de dalt a baix amb la navalla. Les larves les usàvem sempre als oliverars, però en zones boscoses, n'hi havia prou amb una oliva negra, que es veies de lluny, per enredar-los a la trampa. Solien caure els més confiats, pobres mallerengues, crèduls reiets de pit taronja, carboneres de plomes emmascarades, i algun cofoi pinsà ganut; tot, ocellets petits, migrats de carn, que donaven per una fregida i molta feina a plomar. Si trobàvem enganxat algun tord, merla, merlot, i ja no diguem un tudó, saltàvem d'alegria, era caça major. Mai vam aconseguir enxampar cap perdiu, tot i que teníem unes grosses ballestes especials per l'ocasió, eren llestes com fures.

Des d'aquell maleït dia, que vaig penjar el sarró i l'escopeta a l'estaca del porxo, allí reposa quieta, polsosa, plena de teranyines, i la taleca, d'on sobresurt un tou de borral, no m'estranyaria que l'haguessin ocupat els ratinyols per fer-hi niu. No l'he tornada a tocar mai més, només la conservo per si un cas se'm fa necessària. Alguna nit que els gossos borden de manera particular, i per la minúscula espitllera de la cambra he pogut distingir l'ombra fugissera de la guilla rondant pel galliner, o el feixuc camejar del teixó pel melonar, m'han vingut ganes d'agafar-la, però així i tot no m'he vist en cor de fer-ho, i amb quatre renecs fermes, ensordidors, llençats per la finestra, els he foragitat.

Aquell dia em vaig llevar com sempre a punta de clar, que els dies de cacera no mandrejava, m'afanyava més que mai. Recordo desbarrar la porta massissa de l'entrada, ficar-me els esclops, per anar cap a la cort, a conduir el bestiar deixant enrere un reguitzell de petjades marcades a la mullena de l'herbei, mentre, per la carena del front, vergonyós, despuntava el sol anunciant el que semblava seria un dia joíós. La Puça i en Roc, estacats amb curta cadena sota la figuera, neguitosos, frisaven de valent, cobejosos de sortir a atrapar conills, sembla mentida com aquests animalons poden llegir-nos el pensament. Exaltats, inquiets, flairant la diada, orelles tibades, ventaven la cua de banda a banda, colpejant els bidons rovellats, que eren les misseres barraques que els hi tenia per protegir-los, no massa còmodes, que tot cal dir-ho, de les inclemències. A correuita, prenent una llesca eixuta, degudament amorosida amb un bon raig d'oli del setrill, que sempre reposa en el platet untós de sobre el pedrís, i una bona rodanxa de botifarra negra, secallona, per acompanyar, encara amb el mos a la boca, tot queixalejant, vaig desfermar-los, per tocar el dos, plegats. Havíem quedat, com cada festa, amb els companys de colla, en Joan que feia de camioner i en Roger que treballa a la fàbrica, teníem tot el matí per fer el vol, a veure si queia res. Aquí les colles són petites de dos o tres, i les canilles també, però ajuntant-les fèiem un bon empait. Com sempre, ens ho agafàvem tranquil·lament, avançant en formació lineal pels camps de rostoll acabats d'estripar, amb les ferides de les relles encara obertes, comentant la jugada, indiferents a tot, l'escopeta descarregada balancejava a l'esquena. Els gossos, ballaven d'aquí cap allà, un tros endavant, cercant rastres entre terrossos i matolls, i fins que no començaven a aguissar, no ens hi posàvem, carregant els cartutxos. Quan la canilla, de cop i volta, es posava a clapejar, fressejant la peça, i esverada s'embardissava foradant arços i romeguerars, indiferent a les punxades, i aconseguia fer sortir el conill, que abandonant el plàcid jau botava espaordit, cames ajudeu-me, en ziga-zaga per l'afilat rostollar tardoral, començava el sorollós empait, i arribava l'hora nostra, la dels tiradors. Aquell dia no vam afinar la punteria, errarem el tret, el pobre animal s'encauà, i els gossos es quedaren amb un pam de nas, desesperats, esbufegant fort, ensumant l'inaccessible forat, ansiosos de la presa perduda.

Cansats de voltar sense haver aconseguit cap peça, vam decidir esmorzar. -Nois, deixem reposar les eines i fem una queixalada, que la panxa ja em fa rau-rau- va exclamar en Joan. Foren les seves últimes paraules,

que mai podré oblidar. Mal ajaguts al tou herbam de llistó del marge, a l'ombra frescal d'una figuera, ens disposàrem a fer un mos. El campanar repetia les hores, i de lluny arribava el monòton, dringar del ramat, que un suau ventet de ponent, mesclava amb el blat segat/blat segat repetitiu, que singlotaven les guatlles en zel. I en aquesta pau, és quan arribà el drama, la inesperada tragèdia. Les escopetes jeien mudes al costat nostre, estintolades a la soca, quan en Roger, en no arribar-hi, va voler acostar el sarró estirant-lo amb una branca, i les va fer caure, i el gatell, fatalment entortolligat a la romeguera, produir aquell esclat mortal, impactant de ple al pit del company. El continuat repic de les esquelles es emmudí de cop, i només la barromba del crestó batallava rítmicament tocant a difunts. El Montgrí al fons, solitari, pelat, aspre, retallat en un net cel blau, vivia indiferent la tragèdia.

Les tórtores crien els seus dos polls en un niu senzill, quatre troncs mal posats en equilibri inestable, com fan elles, en l'alzina baixa de l'era. Que poc hàbils les tórtores i tudons amb els nius, a ganduls només els guanya el cucut. Amb la sequera estiuenca els costa trobar aigua i solen venir a abeurar-se a la bassa de casa. Parrupen incansables, aposentades al freixe, i m'agrada contemplar-les quan es banyen per refrescar-se o esterregen el plomatge, de contrastats grisos, a la sorra de l'era, mesclades amb els nostres coloms i gallines. Alguns companys els hi construeixen petits bassiols cavats al bosc, que reomplen diàriament, perquè vagin a amorrar-hi el bec, que si bé a l'estiu les ajuden a salvar cries, seran el un parany mortal quan comenci la mitja veda. Jo, també ho havia fet, i no els culpo, però des de llavors, ho trobo com una traïció i no goso privar-les d'escapar volant un any més cap al sud, on trobaran bonança.

Quan hagin marxat i s'apropin dies freds, com avisant de l'hivern, veurem els primers tords. Secalls, perquè encara no hauran furtat les nostres olives, però al cap de poc, ja afartats, s'engreixaran com teixons. N'arriben molts, i es cacen tant al vol com a l'aguait. L'avi, bastia una senzilla barraca amb branques d'alzina i pallassa, al voral de la feixa llarga, davant mateix del mas, a tir d'una vella olivera arrelada al marge, que sempre solia estar carregada de grossals. Allà, ajupit dins l'amagatall, assegut en una bala de palla que li feia de tamboret, s'hi passava hores esperant-los, fins que els tenia a tret. Sovint reprovava en Pep, el seu veí perquè no malgastava un cartutx si no veia la presa ben segura, i de vegades els reomplia de pólvora i perdigons, si el cartó no quedava massa malmenat. M'havia dit: " una cosa es ser estalviador, que és una virtut admirable que has de perseguir, però evita no arribar mai a ser un penós garrepa, que és el més roí de la vida". Amb estona i paciència en feia una bona collita i tornava a casa amb el sarró ple. Com tots els pagesos, era més aviat discret, i només les plomes pigallades que sobresortien de la xarxa delataven els ocells, així podia exagerar tant com volia, diumenge al cafè.

Quina diferència amb en Manolo, que ha vingut a viure fa poc al poble. Fa la volta més llarga possible, passejant per tots els carrers la lluïda rastellera d'ocells que porta penjada al cinturó. Aquesta gent vinguda de fora, com molts caçadors d'ací també, avui en dia, els agrada exhibir-se, no són dissimulats com els d'abans. A més, en el cas d'en Manolo, corre la brama, que en temps de veda aprofita per posar llaços a la passada, i fins i tot de furar, però llavors, sí que se'n cuida prou d'amagar-ho, i tragina un sac, on segons les males llengües, hi porta les arts i les preses, i sigui veritat a no, això posa de molta mala llet a tots els caçadors, i a mi en particular.

Ara, els diumenges quedem per esmorzar amb en Roger, a l'hivern vora la llar i a l'estiu sota el roure de la figuera. Després, obrim els gossos, que ja clapegen canes, s'han fet molt vells, perquè s'esborgeixin, que tot tomballejant de vegades quan corren massa, encara gaudeixen buscant conills que mai atrapen. Hi com el temps ens sobra, els hi hem construït una ferma caseta de fusta amb matalàs d'escuma, i una gossera amb pati, perquè transitin, com a recompensa per tantes hores que ens van entretenir. I després, entrem al porxo i fem un llarg trago del porró de moscatell, en memòria d'en Joan, a qui li agradava molt, i de qui sempre tenim en record.

XVII PREMI POESIA MODEST SALSE
(CATEGORIA INFANTIL A2)

El cavaller

Théo Baurith Codina

Hi havia un cavaller,
que era un gran artista,
quan sortia al carrer
ningú el perdria de vista.

Un dia al matí,
va anar davant del seu pare
per fi es va decidir
volia pintar un quadre.

El pare es va enfadar,
no volia que fos pintor,
el cavaller va protestar
i el seu pare es va omplir de dolor.

Un dia per la nit
el cavaller es va escapar
estava en el seu llit
quan, de sobte, va marxar.

Caminava per la ciutat
sense beure ni menjar
estava molt cansat
ell només volia pintar.

Va mirar la lluna,
hi havia lluna plena
va passar una boira
i va aparèixer una nena.

La nena li va preguntar
perquè estava plorant
el cavaller va contestar
volia ser dibuixant.

Ell volia dibuixar
no podia aguantar
ho havia d'explicar
però ningú el volia escoltar.

La nena el volia ajudar
el cavaller va acceptar
tots dos ho van parlar
i després van caminar.

Un cotxe marró va passar
portava una pinzell
el conductor li va preguntar
si tenia molt de nivell.

El cavaller no podia contestar
no sabia si afirmar
el conductor li va suplicar
i al final ho va declarar.

Li agradava pintar
i volia ser pintor
quan el conductor ho va escoltar
el va mirar amb amor.

El conductor es va destapar
el cavaller estava content
no el podia deixar de mirar
perquè era el seu pare somrient.

Al final van marxar
conduint el cotxe marró
el pare es va disculpar
i van anar a la mansió.

En arribar a la mansió
va veure una senyal
que deia que en la seva habitació
hi havia un regal.

Va anar a la seva habitació
i va obrir el regal
hi havia material per ser pintor
i va pintar un quadre especial.

El quadre explicava la seva història
fins i tot sortia el regal
i al final el cavaller va fer la victòria
perquè el seu quadre va ser famós mundial.

RECULL
PREMIS
LITERARIS

SANT
JORDI
2026

XVII PREMI POESIA MODEST SALSE
(CATEGORIA JUVENIL B1)

Silenci després de tu
Roger Parcet Anguita

He tornat al teu lloc buit
encara hi flota la teva olor
però cada dia és més feble
vas marxar sense fer soroll
i dins meu tot és silenci.

I els records caminen lents,
com ombres sota el capvespre;
busco la teva veu perduda
entre paraules que no tornen,
i el temps no sap omplir l'absència.

RECULL
PREMIS
LITERARIS

SANT
JORDI
2026

XVII PREMI POESIA MODEST SALSE
(CATEGORIA JUVENIL B2)

L'esclau de la teva ombra
Lucia Infante Guzman

Dins del meu pit hi ha una guerra oberta, el seny combat contra un desig cremant; veig la derrota com
una porta aperta i visc l'angúnia d'un naufrag anhelant.

Vós sou el far que brilla a la distància, però les onades em prohibeixen el port; malgrat la lluita i tota la
constància, el meu amor és un camí vers la mort.

És un turment que la raó ignora, un nus de ferro que no es pot desfer; el meu silenci és un crit que us
enyora en aquest món on no us puc tenir.

Si el meu voler és un pecat terrible, que el foc m'abrasi per tota l'eternitat; estimar l'impossible és un
mal invisible, però és l'única forma de sentir-me lliure.

**RECULL
PREMIS
LITERARIS**

**SANT
JORDI
2026**

XVII PREMI POESIA MODEST SALSE
(CATEGORIA JUVENIL B3)

El mirall de somriures
Noa Freixas Rojas

No em veig sencera en el mirall,
és l'art i la música el que em completa,
és la gent que estimo,
qui de mi,
treu el millor.

Quan avanço, caic.
Quan miro, desconfio.
Ets tu que m'estimes,
qui del mirall,
en fa un retrat.

Parlo massa o parlo poc,
sento massa o massa poc,
és la gent que estimo,
que no pas poc,
em fa sentir.

Quan veig natura, em calmo.
Quan veig animals, somric.
Però ets tu que m'estimes,
qui més em fa feliç.

El mirall és ple de colors,
colors vius i colors tristos.
Sóc jo que ara m'estimo,
que em veig sencera en el mirall.

RECULL
PREMIS
LITERARIS

SANT
JORDI
2026

XVII PREMI POESIA MODEST SALSE
(CATEGORIA ADULT C)

Que escolti qui hagi d'escoltar
Mateo Campiglia Lucas

En temps de guerra, quan l'oblit consumeix l'ànima,
els somriures desapareixen en un matís ennegrit.
Amb la nit, s'acosta una estela lluminosa, anònima
com els crits d'aquells que exhalen l'últim sospir.

Així llavors em pregunto, per a què serveix lluitar?
Per què alcem la veu quan els poderosos no paren de cridar?
Em cansen les paraules sense significat ni grandiloquència
que s'enlairen pel davant de l'agonia i la misèria.

M'aixeco per recollir les escombraries que resulten
d'una nació corrupta, on s'enlaira qualsevol pregunta,
però no les recullo per tal de netejar l'escenari,
si no per facilitar a la pluja la tasca que hi calgui.

Les mans empobrides i tumefactes per la sang
que, en temps de guerra, ningú s'encarrega de curar.
Les llàgrimes dels patidors es barregen amb el fang
que, amb el ciment caigut a sobre, no tarda a refredar.

Els ocells recorren el firmament, cercant on fer el niu.
D'orient a occident s'enlairen, amb el cor com motor actiu.
Per l'ennuolat cel sobrevolen el blau i majestuós riu,
que es congela quan és hivern, i s'evapora a l'estiu.

D'Itàlia cap a França, de Mònaco fins a Portugal,
de Tailàndia al Marroc, de la Xina a Madagascar.
Arriben a Amèrica els ocells, potser tot està assegurat.
Però a la terra de la democràcia, d'aquesta no en troben cap.

Oh, pobret l'ocell, que sense força n'ha de tornar a marxar,
i a sota de les seves potes, en l'aire, girant el cap, en va mirar,
nens i nenes innocents, amb la veu per fer tremolar el món
però, sense cap megàfon, se les guarden amb clau al cor.

Que escolti qui hagi d'escoltar, que s'amoïni qui sigui culpable
de crear un panorama desolador, on la desgràcia és per l'aire.
Que s'enfronti qui hagi de lluitar, que s'aixequi qui és a terra,
donat que amb força i esperança, amb l'amor s'atura la guerra.